

Трагите
водат кон
Бог

ЖИВИТЕ СУШЕСТВА

ПРИРОДНИТЕ СИЛИ

КЛЕТКИТЕ

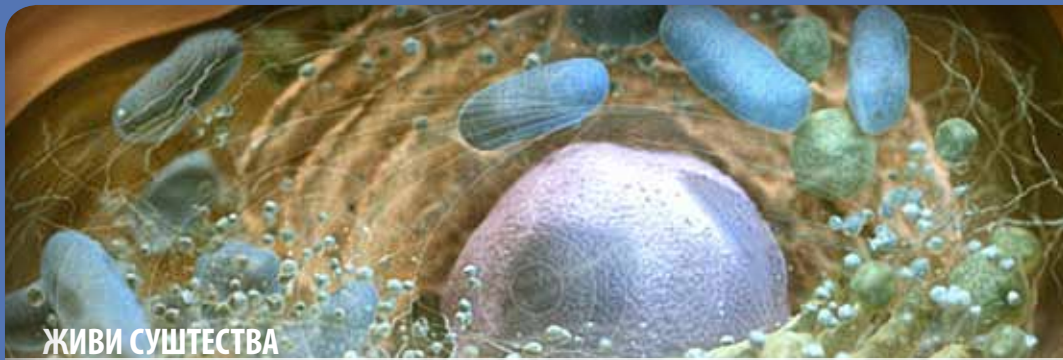
КОЛКУ Е СТАРО ЧОВЕШТВОТО?

Теоријата

НА ГОЛЕМАТА ЕКСПЛОЗИЈА И ЕВОЛУЦИЈАТА НА ЖИВОТОТ

или **создавање?**

(прв дел)

ЖИВИ СУШТЕСТВА

Што може да се нарече живо суштество?

Формите на постоење што се карактеризираат со метаболизам, растење и репродукција.

Денес науката зборува за два вида репродукција: едната е **хемиска**, при која од неживи состојки се создала жива материја; другата е **биолошка**, при која од едноставни живи форми настанале повисоки и сложени организми, живите суштества.

Која е њојдовнајќа основа?

Во XIX век за првпат на синтетички начин е произведено органско соединение (Волер, 1828) и тој ветувачки хемиски резултат дал основа за толкувањето дека животот настанал исклучиво како резултат на интеракцијата на материјата, преку селективни процеси, во таканаречената хемиска еволуција.

Хемиската еволуција:

Во раната фаза, според овие теории, во Земјината атмосфера имало водород, метан, јаглерод-моноксид, јаглерод-диоксид, амонијак и азот, но не и слободен кислород. Реактивната природа на овие материји би била исклучително поволна за органските соединенија. Различни извори на енергија влијаеле на Земјата (молњи, геотермална топлина, удари на брановите, ултравиолетовото зрачење на Сонцето и уште многу други) кои поттикнувале такви реакции во атмосферата од кои се создавале различни едноставни органски молекули. Во горните слоеви на таа рана атмосфера слободниот кислород можел да биде присутен во мно-

гу мали количини и затоа, поради уништувачкото влијание на ултравиолетовите зраци, не можела да се создаде озонската обвивка. Наместо тоа, зрачењето би поттикнувало создавање на редуktivна атмосфера која би довела до формирање на аминокиселини, формалдехиди, водород-цијаниди и многубројни други соединенија. Едноставните соединенија што би настанале на тој начин во атмосферата, дождовите би ги слеале во праокеаните. Овде, во океаните, органските молекули би се насобрале во поголеми количини и би се помешале со настанатите производи од дотогашните реакции. Сите подоцнежни реакции неизбежно би се одвивале во овие праокеани и предците на сложените органски соединенија на крајот би достигнале густина на „жешка, ретка прасупа“. Поради каталитичкиот ефект на оваа супстанција, би можеле да започнат масовни процеси на полимеризација.

Во шекот на овие процеси би настанале **јолийициди** (белковини) и **јолинуклеиди**. Би настанале соодветни услови за создавање на **јоликлетки**. Овие форми сè уште не биле вистински клетки, но се **јолийосијавува** дека биле **омејени со мембрана, како јојоден систем јојодување** на вистинските клетки и имале **соодветни јојоспособности да јојојивеат**.

Во овој развоен период нивната внатрешна сложеност би се зголемила така што би можело да се создадат ензими од доволно специфични белковини. Би се развиле и другите својства на првите клетки. Кога молекулите на нуклеинската киселина, одговорни за наследу-

вање, би постигнале соодветен степен на развиеност, би ја презеле контролата над споменатите животни процеси. Најпосле, животот би можел да застане на свои нозе. Главниот предлог на оваа теорија е дека силите на природата сами по себе ја креирале Земјата.

Кои се овие јојродни сили?

Ако е тоа толку едноставно, зошто и денес не го прават тоа?

Ситијацијата на теоријата за јојродувањето:

Се отфрлува постоењето на кислородот, само за да опстои теоријата. Ако некогаш постоела прасупа, тогаш, на многубројните денешни наоѓалишта би требало да има многу наталожени органски азотни соединенија или наноси на азот во слоевите со јаглерод. Но такво нешто никаде не е најдено. Ако постоела прасупа со ваква содржина, нејзините составни делови би биле уништени од сончевите ултравиолетови зраци, уништувајќи ги уште во океаните поголемиот број органски соединенија. Концентрацијата на материји во воздухот и во океаните е премала за да може да се воспостави таква „хемиска еволуција“. Во водено опкружување воопшто не доаѓа до реакција на аминокиселините и нуклеотидите, едноставно, не се поврзуваат неопходните состојки.

Молњата како движечка сила на јојродувањето

Дали сте виделе молња и како дејствува таа? На мала површина таа дејствува со огромна енергија, која ги уништува сите постојни материји и макромолекули.

Луј Пастер

(1822-1895), француски бактериолог, јојстабил јојочно како јојо барале еволуционистите: **водајта и оржанските материји ги ситавил во шитте за екјериментирање, но на јојој начин не усјеал да јојроизведе жива материја. Изјавил: „Живојто може да настанане само од живо“.**

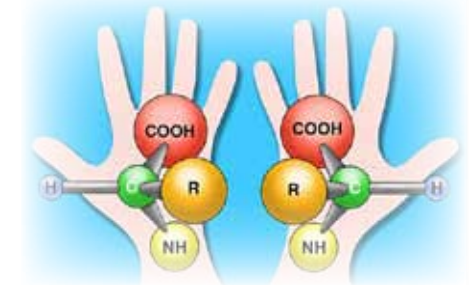

Стенли Милер

на Чикашкиот универзитет во 1953 година настојувал да создаде аминокиселини, ставајќи во еден затворен систем едноставни гасови на водород, амонијак, метан и водена пара, и ги изложил на дејство на топлина и електрично празнење. **Постојат два**

вида аминокиселини: десно и лево ротирачки аминокиселини. Во текот на експериментот се формирале десно и лево ротирачки аминокиселини во однос 50-50%. **Живите суштества**

ва содржат само лево ротирачки аминокиселини. Разликата е голема. На секој механичар е доволно да му речете да заврти налево некој шраф или матица со десен навој за да заклучи дека е тоа невозможно.

Речиси е невозможно и кога би кажале дека деснајта и левајта ситрана на нашејто шело се јојојојоно симетрични, односно рефлектирани еднајта во другајта јој средишнајта линија. Сјојред шеоа, може да се облечеме шеоа шео се ке јојреврштите обрајтно, ш.е. она шео било од нашајта десна ситрана да го ситавиме на левајта и обрајтно: долнајта облека, чорајтите, кошулајта, јанјталонијте, сакојто, кајујтој и чевлијте. Ако се облечеме на шеој начин, облекајта ке ни биде неудојбна за работа во шеокој на целиој ден.

Уште поважно од ова е дека **во производството на аминокиселините не можеме да направиме ни чекор подалеку**, бидејќи создавањето на животот нема ништо заедничко со ова. Во целните лабораториски услови преку експерименти се успеало да се произведат 19

аминокиселини, нуклеински киселини, глукоза, рибоза и дезоксирибоза. За наједноставна саморепликација потребни се најмалку **20-40 протеини, дезоксирибонуклеинска киселина (ДНК) и рибонуклеинска киселина (РНК)**, меѓутоа за креирање на живи клетки потребната количина на вкупните процеси далеку го надминува самото постоење на молекулите на ДНК и на протеините.

Меѓу молекуларното ниво и клеточното ниво на живот постои огромна разлика. Првото ниво е далеку од жива клетка исто колку што е една грст шрафови далеку од патнички авион. И наједноставната клетка се состои од најмалку 400 сложени молекули на протеини, а секој од нив е составен од вкупно триста (што значи дека ги има вкупно 120000 илјади) ЛЕВО РОТИРАЧКИ аминокиселини во точно определена низа секвенции. Нив, изгледа, би требало молња да ги подреди! Многу поголем скок е потребен од зрнце песок и капка морска вода до првата жива клетка, отколку што би се побарувало од претпоставената еволуциска пражетка да настане човек.

Да ја разгледаме сега **биолошката еволуција!** Живата материја се развивала во повисоки и посложени живи организми, т.е. во примитивни живи суштества, а тие понатаму се развиваат во уште посложени органи, кои потоа се развиваат во системи на органи, а системите органи во повисоки живи суштества.

Во времето на Дарвин научниците верувале дека живата клетка е составена од јадро и околна течност во внатрешноста на една едноставна мембрана. Јадро-

И самата клетка е неверојатно сложен систем!

то на клетката, кое ни е денес познато, не може да се објасни со еволуцијата. Чарлс Дарвин вака го опишал својот сомнеж: „Кога би можело да се докаже дека постои каков било **сложен орган** кој не би можел да се развие со бројни постојани постапни модификации, мојата теорија апсолутно би паднала“.

Со овој сомнеж го вовел концептот на „ненамаллива сложеност“. Ако меѓу живите организми најдеме такви системи кои не можеле да се формираат со постепено акумулирање на компонентите, еволуцијата би претрпела пораз. Системите би морале да бидат во состојба веднаш да прават копии на своите составни делови и истовремено да создаваат потполно нови клетки. Освен тоа, мора да постои и долгорочен механизам за наследување за да може клетката да ја предаде тајната на својот успех на клетките наследници.

Во живите организми има многу системи со ненамаллива сложеност, како што се згрутчувањето на крвта, ДНК, преносот на електронските импулси, бичот на бактериите, фотосинтезата итн.

Мајкл Биџи во својата книга укажува дека Дарвин сè уште немал целосен увид во клеточната структура и во процесите, но ние денес знаеме дека во секоја од нив дејствуваат зачудувачки прецизни и сложени молекуларни „машинери“. Овие мали машини се оперативни единствено кога секој нивни дел се наоѓа на свое место. Поради тоа не можеле да настанат со низа случајни активности, бидејќи, кога и последниот дел не би дошол на свое место, останатите делови на клетките не би можеле да ја извршуваат

Во времето на Дарвин не постоеле моќните микроскопи со кои денес може да се види сложеноста на една клетка.

својата задача. Еден таков систем не може да се изгради чекор по чекор а истовремено да биде и оперативен, затоа што секој составен дел уште од почетокот мора да биде на своето место.

Клетката е еден сложен систем со електрани за производство на енергија за клетките, со фабрики за производство на белковини, со сложени транспортни системи за управување и пренос на специфични хемиски материји од едно на друго место.

Мембраната на клетките донесува одлука што влегува а што ја напушта клетката.

Криџериумише на гизајној

Оперативниот систем бара минимален број интерактивни составни делови. Ниеден од деловите не може да се из земе без да се наруши работата на целиот систем. Само целосна стапица за глумци, составена од сите нејзини делови, може да ја извршува задачата за која е наменета.

Погонскојо камшиче на бактеријата Ешерихија коли

Пречникој на мојшорој е околу 25 нанометри, всушност 3000 пати помал од пречникој на влакнојо. Осовинајта на мојшорој ја придвижува двигашелој, кој служи како пројелер, а неговајта брзина достигајува до 100.000 вршежи во минујта. Мојшорише во формула 1 едгај достигајуваат 25.000 вршежи во минујта. Насокајта на ројацијајта на мојшорој во шекој на една четвертина од еден вршеж може да се промени. Користијејки го овој погон бактеријите во шекој на една секунда можат да доминај пати десети пати подолг од должинајта на своето тело, што би одговарало на човек што шрча со 64 km/h.

Јадрото на клетката го одржува редот и ја исполнува централната генетска улога на управување, а покрај тоа го складира и шематскиот план потребен за размножување. Не постои лабораторија на планетава во која би можело да се имитираат биохемиските активности во најмалите живи организми.

Според физичарот **д-р Франц Јесенски** науката не е во можност да даде одговор на тоа како физичките и хемиските процеси сами од себе создаваат толку сложени биолошки системи кои, според законите на природата, се осудени на пропаст. Секој феномен со кој се среќаваме укажува на тоа дека од едноставни

Д-р Мајкл Биџи, вонреден професор по биохемија на универзитетот Леиг на катедрата за биолошки науки во 1998 година ја напиша книгата „Дарвиновата црна кутија“.

творби не може спонтано да се изградат положени. За тоа секако е потребна енергија, но тоа сè уште не е доволно. Сонцето може попусто да загрева илјадници цигли, но од тоа никогаш нема да се изгради кука.

Што им е заедничко на алхемиското добивање злато и на производството на хемиски живот? Науката сè уште јавно не признала дека не успеала во обидите да произведе злато. Ниеден научник веќе не ја проучува таа можност, затоа што се знае дека е тоа невозможно.

Престанати се обидите за алхемиско производство на злато, а тоа немало никакво влија-

ние врз науката и човештвото. Меѓутоа, апсурдноста на произведување живот има огромно влијание. Од каде потекнува животот?

Дали е ѝприродајта сјособна да ѝпроизведе жива клетка?

Еволуционистите велат дека ние не сме способни, затоа што немаме соодветна техника за тоа, меѓутоа дали е природата способна?

Двата можни механизми на биолошката еволуција:

- **мујација** (макроеволуција)
- **ѝприродна селекција** (микроеволуција)

Мушација

Спонтанa мутација: ногата станува крило со мутација на еден наследен ген. Ровката (*Soricidae*) станува мајмун со мутација на повеќе гени во исто време. Денес е добро познато дека илјадини гени го контролираат животот на винската мушчица. За настанувањето на нова генерација кај мушчиците се потребни неколку дена, а кај луѓето 25-30 години. Тоа се 3000 генерации кај мушчицата во текот на 70 години, за што кај луѓето би биле потребни 70-80 илјади години.

Правени се опити при кои мушчицата била изложувана на такви околности за кои се сметало дека ќе предизвикаат мутација: радиоактивно зрачење, хемиски материи, топлина итн. Се покажало дека 99,8% од мутираните единки не се способни за живот (од еден милион преживеле само две илјади). Повеќето не биле способни за репродукција (освен 0,2%). Кај оние што биле способни, во текот на четири генерации се обновил почетниот број во ројот.

Што покажуваат овие мутации кај винските мушчици? Воопшто не се појавил некој нов вид! Не се развила нова позитивна особина.

Нема докази за спонтанa позитивна мутација, т.е. дека од еден наследен ген ногата станала крило, или од мутацијата на повеќе гени ровката станала мајмун! **Ни во карпите нема траги за тоа.**

Природна селекција

Од постојните единки се одбираат најсилните, а потомците ги наследуваат комбинациите на нивните гени! **Меѓутоа, со тоа не се создава нов вид!** Еволуцијата е во спротивност со природната селекција и со ситните промени на sukcesивната трансформација. Новите способности и органи мора одеднаш да се појават и да бидат потполно способни за работа, во спротивно ќе предизвикаат уништување на единката или ќе атрофираат како бескорисен полупроизвод на еволуцијата.

Да замислиме дека еден диносаурус трча и неговата нога почнува да добива перја. Поради перјата трча побавно и не може да го фати пленот, така што самиот станува жртва. Неговите органи за движење целосно се разликуваат од оние за летање според структурата на мускулите, според местата каде што се споени мускулите и според правецот на движење кога ќе се активираат.

Можеме да забележиме дека во масовните медиуми и во средствата за ширење на научни сознанија се користат следните изрази: променет - приспособен, трансформиран - развиен. И сето тоа без докази.

Окошо

- најголем еволуциски проблем

Дарвин во првото издание од своето дело „Потеклото на видовите“ пишува: „Претпоставката дека окото со сите свои неспоредливи механизми за зумирање од сите растојанија, за примање различни количества светлина и за поправка на сферна и хроматична аберација, можело да настане со помош на природна селекција, мене ми изгледа, слободно признавам, бесмислено во најголем степен“ (195 страница).

Постојат многу видови очи во животинското царство и тие не се развиле врз основа на постојните сетила за вид кај „претходниците“, затоа што е забележливо дека меѓу себе целосно се разликуваат како што се разликуваат сончевиот, песочниот, кварцниот и часовникот на кулата. Факт е дека сите го покажуваат времето, но не

функционалниот начин.

Кај понапредните очи постојат четири сосема различни системи за оформување на сликата, така што нивните основни елементи и нивниот распоред се разликуваат без да постои каква било корелација меѓу нив. Кај помалку сложените животни софистицираноста на окото не следи никаква еволуциска шема, напротив, помалку сложените животни имаат посложено око и обратно. Познати се развиени животни со помалку развиена структура на окото. Истражувањето на гените не помогнало во решавањето на овој проблем. Во развивањето на окото на винската мушчица учествуваат 5000 гени. Од второто до шестото издание Дарвиновата книга во последниот пасус го споменува „единствениот Творец“.

Човековите органски системи. Складното функционирање на човечкиот организам произлегува од меѓусебната соработка на органските системи, на пример: на респираторниот, циркулаторниот, лимфниот, системот на органите за варење; нашите сетилни системи - видот, мирисот, слухот, вкусот и на други органи. Секој од нив е посложен од вселенско летало.

На што укажува ДНК? Што е ДНК?

ДНК е дезоксирибонуклеинска киселина. Структурата на молекулот на белковините од кои е изградено нашето тело го одредува генетскиот код содржан во ДНК. ДНК е вистинска датотека и складиште на информации. Хромозомите во внатрешноста на јадрото содржат 99,5% ДНК материи кои ја насочуваат синтеза на протеините и имаат решавачка улога во наследувањето, а остатокот се наоѓа во митохондриите на клетките.

Една гарнитура човечки хромозоми се состои од 22 пара: соматски хромозоми (аутозоми); дваесет и третиот пар се половите хромозоми

Податоците запишани на ДНК, во јадрото на една човечка клетка, би исполниле 23 книги од по 4000 страници

(гонозоми) - кај жената XX, кај мажот XY.

Во едно јадро на човечките клетки се наоѓаат близу 3 милијарди ДНК, и така подредени по должина би ја надминале должината на Скопје. Кога би ги напишале сите на хартија со букви (A, C, G, T), таа секвенција би исполнила 23 книги од по 4000 страници.

Каква е структурата на ДНК?

Кај ДНК мора да се објасни не само потеклото на редокот, туку и потеклото на информациите! Тоа што ја знаеме азбуката не значи дека сме способни да напишеме врвен роман. Ако ги истуриме буквите на маса, ветрот нема да ги состави во книга.

Егзони и интрони

Егзоните се сегменти на гените кои кодираат т.е. содржат информација за синтеза на белковините, додека некодирачките низи се интрони. Интроните го сочинуваат поголемиот дел на ДНК.

